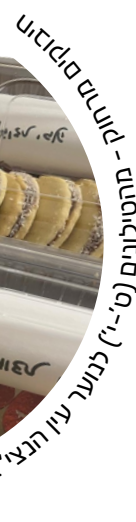
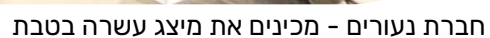

נוצר על ידי הפסקה

שבת פרשת ויחי

הדלקת נרות - 16:36, יציאת השבת - 17:35

גיליון 1644

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

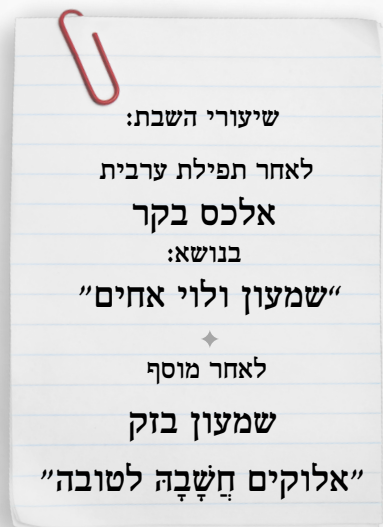
06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

שעת "מנחה קטנה" כשעת הדלקת הנרות.

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 16:50

מזל טוב!
♡♡♡

אחיה ונרצב אריס
ואכל המספחה
אהלזת הנכר
בן אהילה ונעם

אתמרה ומה אס
אהלזת הנינה
בת אתמור וכהר אס
נכרה אבת שבע ודור אס

להתראות בעמחות

מסיבת בת המצווה של הילי ברלב תתקיים, אי"ה,
ביום רביעי, כ"ב בטבת (22.1).

מוזמנים למיצג עשרה בטבת

בנושא:

מרד גטו ורשה

ביום ראשון, י"ב בטבת, 12.1, מ-18:00-20:00

ביום שני, י"ג בטבת, 13.1, מ-17:30-19:30.

במבנה חברת נעורים וטילונים (בית מהו"ת לשעבר).

נשמח לראותכם,
חברת נעורים

אמת או חסד

פרשת ויחי

מתעלם מ-ו' החיבור ומבצע הלחמה של שני המושגים - "חסד של אמת" - התעסקות בענייני המת מהווה חסד אמיתי, כיוון שהמת אינו יכול להשיב טובה.

אך יתכן שניתן להציע פירוש נוסף שאינו חורג מהפרשנות הלשונית. יעקב מבקש מיוסף לקיים את החובה לקבור את אביו, אך יחד עם זאת הוא מודע

לכך שעבור יוסף עצמו מדובר בחסד, בפעולה שהיא מעבר לחובה הבסיסית. מדוע? כיוון שיעקב עצמו לא פעל באותו האופן עבור אימו של יוסף - רחל.

יוסף רואה את אביו קובר את אימו בדרך בית לחם, "על הדרך", הרחק ממערת המכפלה המכובדת השמורה לאימהות ואבות האומה. ניתן לשער כי ליבו של יוסף נחמץ למראה היחס שקיבלה אימו, במיוחד לאור העובדה שעד כה איש לא הסביר לו מדוע כך נעשה.

רק בערוב ימיו של יעקב, בפרשתנו, הוא מגלה ליוסף את הסוד ששמר לאורך השנים - "ואני בבואי מפדן ארם מתה עלי רחל" - רש"י מסביר שיעקב מגלה ליוסף מדוע הוא קבר את אימו בדרך, בצד השביל. הוא מספר לו שהדבר נעשה בהוראה מלמעלה, על מנת שתתפלל על עם ישראל כשייצא לגלות.

אם כן, למרות שמבחינה אובייקטיבית קבורת אב היא חובה פשוטה, יוסף נדרש להתעלות על עצמו, סובייקטיבית, על מנת לקיים את החובה הזו, שכן הוא נדרש להעניק לאביו יחס מיוחד שאימו לא זכתה לו.

כך בעצם יכולים חסד ואמת לדור בכפיפה אחת, לפעמים ישנם דברים שנראים לכאורה כחובות מוסריות בסיסיות לחברה, אך האינדיבידואל נדרש להתגבר ולהתעלות על עצמו כדי לקיים אותן. עלינו לזכור שמה שנראה לנו כמובן מאליו, לא תמיד פשוט לאנשים אחרים, ויש להתחשב ולהיות רגישים לנסיבות האישיות של כל אדם.

האם זה בסדר ללכת למסעדת יוקרה בזמן שישנם ילדים רעבים באפריקה?

לפי פיטר סינגר, פילוסוף אוסטרלי, בהתחשב באקסיומה לפיה כל בני האדם שווים בערכם, הרי שכל עוד אנשים יכולים לתרום מכספם וממרחם לאחרים - עליהם לעשות זאת, גם אם לשם כך עליהם לוותר לחלוטין על חיי הנוחות שלהם.

סינגר ממחיש את הצורך לתרום את העודפים שלנו באמצעות מקרה היפותטי - ברור לכולנו כי במידה ונראה ילד טובע בבריכה, נקפוץ פנימה כדי להציל אותו

מבלי להתחשב בנעליים היקרות שלרגלינו או בפלאפון היוקרתי שבכיסנו. מכך מסיק סינגר כי כל עוד ישנו אדם הזקוק לעזרתנו, אל לנו להתחשב ברווחתנו האישית ועלינו לעשות כל שבידינו כדי לעזור לו.

על עמדתו של סינגר ישנן ביקורות רבות, אתיקנים רבים מסתייגים מהעובדה שסינגר משמש את הגבולות בין חובה לחסד. לעמדתם, הדיכטומיה בין דברים שאנו מחויבים לעשותם לבין אקטים של חסד המהווים השתדלות מעבר לחובה - היא חשובה, שכן אם לא נבחין ביניהם, לא נוכל לאפשר לעצמנו לחיות חיים נורמטיביים ונאלץ להתמסר לגמרי לצרכיהם של אחרים. דווקא החלוקה בין חובות מוסריות לבין חסדים שהם מעבר לחובה, מאפשרת לנו לשמור על איזון של חיי נתינה עם רוחה אישית.

לאור הדיכטומיה הזו, משונה בקשתו של יעקב בפרשתנו, בה הוא מבקש מיוסף כי יעשה עימו "חסד ואמת" ויימנע מלקבור אותו במצרים - שכן חסד אינו אמת ואמת אינה חסד. אם קבורת יעקב במערת המכפלה היא אמת, היא חובה על יוסף - מדוע היא נקראת חסד? ואם היא חסד שעושה יוסף לאביו - הרי שהיא איננה חובה.

רש"י מודע לבעייתיות הזו, ועל כן הוא חורג ממנהגו לפרש את הטקסט המקראי באופן לשוני,

הסיפור של לאה גולן

על קורותיה של לאה, אמה של רחל אניקסטר / עיבוד: דינה ספראי

בעת מעבר הרכבת. למזלם של הניצולים, התוכנית לא יצאה לפועל. אמי ועדה, שנמצאו תחת חסותה של משפחה אחרת, הגיעו עם הרכבת לכפר שנכבש בידי הרוסים ונתקלו ביחסם האכזרי.

בן הדוד של אמא שהיה איתם בכפר, החליט לעשות מעשה, ויחד עם חברתו לקחו אופניים ורכבו במטרה למצוא חיילים אמריקאים שיבואו להציל אותן מדי הרוסים, וכך היה.

לאחר השחרור, מצאו אמי ואחותה עדה מקום חם בבית שפתחו נפתלי וחנה אשר עבור יתומי השואה.

בשנת 2014 הוציאה נחמה (אשר) חֲרֵשׁ ביוגרפיה משפחתית בשם "טינקה ורמולן, תינוקת במחתרת", וספר זה שופך אור על המשך דרכן של לאה ועדה. בספר מתגלה דמותו של נפתלי, שבקיבוץ נחשב לאדם נחבא אל הכלים, כדמות הירואית, איש מפתח במחתרת ההולנדית, שחירף את נפשו בחיפוש בלתי נלאה ובתושיה אחר מקומות מסתור לילדים יהודים. מלבד הסיכון היה לכך מחיר משפחתי לא קל. חנה, בעודה הרה עם נחמה, נאלצה להתנתק מבעלה ולשהות במוסד לאמהות חד-הוריות. את בתו פגש נפתלי לראשונה רק כשהיתה בת שלושה חודשים.

בתום המלחמה, משימתו הראשונה של נפתלי הייתה איתור אחייניותיו, עדה ולאה. בזכות קשריו מימי המחתרת, הצליח למצוא אותן. המפגש היה קורע לב: "בקושי זיהיתי אותן", העיד, "פצועות,

השנה נפרדה רחל אניקסטר מאמה, לאה גולן. גורלה של לאה נקשר בקבוצת יבנה בשתי תקופות משמעותיות בחייה - הראשונה כילדה יתומה לאחר השואה, כשמצאה כאן בית חם ומשפחה מאמצת, והשנייה, בערוב ימיה, כשפונתה מסעד במלחמת ה-7.10 ומצאה מקלט בטוח בבית סביון.

ברשימה זו ננסה לספר את סיפורה על פי שני מקורות, האחד - מפי רחל, והשני - ספר שכתבה בת דודתה של לאה, נחמה (אשר) חרש, על משפחתה.

רחל מספרת:

אמי נולדה ב-1936 באמסטרדם שבהולנד. עד פרוץ מלחמת העולם השנייה, חי המשפחה זרמו על מי מנוחות. סבי, יוסף פינקהוף, עבד כרואה חשבון, סבתי רו (שושנה, לבית אשר) הייתה ספרנית. יחד גידלו בשלווה את שתי בנותיהן - עדה, הבכורה, ואמי, לאה, הצעירה.

המלחמה טרפה את הקלפים. כשלוש שנים לאחר פרוץ המלחמה נתפסה המשפחה. תחילה הובאו למחנה המעבר ווסטרבורק*, ומשם למחנה הריכוז ברגן בלזן. אף שמחנה זה לא היה מחנה השמדה, רבים מצאו בו את מותם ממחלות ומרעב. אמי היתה אז בגיל שמונה.

באותה תקופה יזמו הגרמנים את "תוכנית ההחלפה" חילופי שבויים בין גרמנים שהוחזקו בארץ ישראל (הטמפלרים) ליהודים. משפחת אמי נכללה ברשימת המוחלפים, והועברה למתחם על יד ברגן בלזן, שם שופרו התנאים כהכנה למסע לארץ ישראל. למרבה האכזבה, הוציאו הבריטים הנחייה שלא לשחרר גברים צעירים שעשויים להילחם, והמשפחה הוחזרה למחנה. סבי נפטר משברון לב, וסבתי נפטרה ממחלה חודש לפני שחרור המחנה. אמי ואחותה עדה נותרו לבדן.

כשהבינו הגרמנים שצבא בעלות הברית מתקרב למחנה, הם העלו את היהודים שנותרו לרכבות. תכניתם הייתה לפוצץ את הגשר מעל נהר האלבה

לאה ועדה. שימו לב לטלאי הצהוב על חולצתה של לאה.

* וסטרבורק היה "מחנה מעבר" בהולנד תחת שלטון גרמני, ממנו נשלחו רוב האסירים למחנות ההשמדה בפולין, וחלק קטן למחנות ריכוז ברגן בלזן וטרזינשטט

ללא שיער ורזות מאוד. חנה, בדאגתה האימהית, הקפידה לקשור סרטים על ראשיהן כדי להסתיר את קרחתן".

סיפור מרגש במיוחד נקשר בתמונה שכונתה "התמונה המקופלת". אמן של לאה ועדה שמרה בכיסה בברגן-בלזון תמונה של "דודה נטי", כך נקראה חנה בפי הילדות. זמן קצר לפני מותה, מסרה האם ללאה את התמונה המקופלת עם המילים: "אם לא איוותר בחיים, חפשי אחרי

"התמונה המקופלת"

המלחמה את דודה נטי". התמונה, על סימני קיפוליה, שרדה בכיסה של לאה והפכה לסמל של תקווה ושרידות.

לאחר איתור אחייניותיו, הרחיב נפתלי את חיפושיו אחר ילדים נוספים שהוסתרו בזמן המלחמה. יחד עם חנה, הקימו בית ילדים שקלט 12 יתומים,

עדה, שהייתה אז בת 11, סיפרה שמלבדה ומלבד לאה כמעט כל הילדים באו ממשפחות מתבוללות וטרם הכירו את היהדות. בבית היו מדריכות דוברות הולנדית וגם חיילי הבריגדה היהודית נחלצו לעזרה. הביאו שמיכות, בגדים, צעצועים והרבה רוח טובה. עדה עצמה ידעה עברית רהוטה, ושימשה כמתורגמנית.

סיפור מעניין שעדה סיפרה על בית הילדים משקף את אישיותו של נפתלי. מוראות המלחמה הרחיקו אותו משמירת מצוות, אך כאיש חינוך הוא חיפש דרך לקרב את הילדים (ואת עצמו) לדת. מתוך הבנה שהילדים אינם מסוגלים לברך את התפילות המסורתיות, הוא חיבר תחליף לברכת המזון. הוא השתמש בשירו של ביאליק "פרוך אל אשר ברא יִיָּסֶה וְחָלַב מְלֹא הַקֶּעֶרֶה וְלִקְנֹחַ גַּם תַּפּוּחַ בְּמֶה נִוְדָּה לוֹ: בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ", הלביש עליו לחן ידוע, ברכה זו, כך סיפרה עדה, נחקקה אצלה כזיכרון מתוק במיוחד.

העלייה לארץ ישראל היה נושא רגיש ומורכב. כשחנה הרתה שנית, החליט הזוג לעלות ארצה, והם התלבטו אם לחכות לסרטיפיקטים או לעלות בדרך לא לגלית. התלבטות קשה מאוד היתה גם בשאלה האם להצטרף לקבוצת יבנה, בה חי יצחק אשר, אחיו של נפתלי. הם קיוו להביא עמם לקיבוץ את

כל ילדי בית היתומים, אך המציאות טפחה על פניהם. במכתב מיצחק אשר שהיה איש הקשר בינם לבין הקיבוץ, התבהרו המגבלות: "אתם מתקבלים עם שני ילדים לתקופת ניסיון... עדה ולאה יתקבלו כילדות מאומצות שלכם או שלנו... אין אפשרות טכנית וכלכלית לקבל את שאר הילדים.

בני המשפחה קיבלו סרטיפיקטים. נפתלי הפליג באניה, עם נחמה בתם, ועם הילדים מבית הילדים כולל עדה ולאה. וכעבור שבוע הגיעה חנה עם התינוק, אורי, במטוס. כשנפתלי הגיע לנמל חיפה חיכה לו יצחק, ואסף את עדה ולאה ליבנה, ונפתלי וחנה נשארו זמן קצר בבית גיסתו ברמת גן. שאר הילדים פוזרו במוסדות שונים. בספרה, נחמה כותבת בכאב: "אני יכולה לתאר לעצמי כמה קשה היה הניתוק הזה לעדה ולאה. שתי הבנות שאיבדו את הוריהן, עברו תופת, הכירו רק אותנו, והנה ישר מהנמל לסביבה לא מוכרת".

התקופה הראשונה ביבנה שיקפה את מורכבות הקליטה בארץ. נחמה מציינת כי יצחק ומרים קיבלו את הבנות בחום ובאהבה. אך האידיאולוגיה הציונית הנוקשה של התקופה יצרה קשיים. הדרישה לדבר רק עברית, שנתפסה ככלי מרכזי ל"כור ההיתוך", לא היתה קלה להן.

נחמה זוכרת גם את הביקורים של הבנות בבית הוריה, שם שפת הדיבור היתה גם הולנדית. "היה להן צורך להרגיש שייכות ולשמור על הקשר המיוחד, הקשר מ'שם', שמי שלא היה 'שם' לעולם לא יוכל להבין" היא כותבת.

לימים, נפרדו דרכיהן של האחיות. עדה עזבה את יבנה בתום לימודי התיכון, פנתה ללימודי מוסיקה ונישאה למורה שלה לקלרינט, קורט בונדי. לאה סיימה את התיכון, נישאה למשה גולן ועזבה גם היא את הקיבוץ ועברה לסעד.

כך הסתיים פרק משמעותי בחייה של לאה, אך הקשר המיוחד עם קבוצת יבנה נשמר, ונוסף לו עוד נדבך, בזכות נישואיה של רחל לבן הקיבוץ דן אניקסטר ז"ל. החיבור התחדש באופן מפתיע בערוב ימיה של לאה, כשמצאה פה שוב מקלט ובית.

ועוד משהו קטן: ממש בימים אלה, בנר חמישי של חנוכה, קיימו כל צאצאי משפחת פינקהוף, מפגש בקבוצת יבנה. ביניהם תשעת ילדיהם של בניה ושושנה נחליאל ז"ל. שושנה היתה בת דודתה של לאה מצד אביה.

רוצה להחיות את אורות השחרור

על התיעוד שהשאיר אחריו אלי דסברג / שיחה עם יונתן תדהר

שחרור

חנכה בִּוסְטֶרבורק 1943

הדלקתי את נרות המנורה
ולא שברתי את שרשרת המסרת.
האם על ידי מטפסת עכשו שעוה או דמעה?
הדלקתי שוב את סמל המכבים,
אך בלהבת הנר מרחפות דמויות חסרות צורה
וצללים מפחידים מתגנבים לארץ הקירות.

אני רוצה להחיות את אורות השחרור
ולהעניק זהר מחדש לפלא נעורי,
אך באור חי הצל של ההונה.
אני רוצה לשיר שוב את המנגינות הישנות,
אך בקצב שלהן רוחשים הזכרונות
ומצלצל קול הקינה מהעבר הבלתי נגמר.

במקום אור החג מהבהבים נרות הזכרון
לכל אותם חברים ותיקים מהמחנות
שאורות החרות שלהם לא יוכלו לבער יותר...
הדלקתי את נרות המנורה,
לא שברתי את שרשרת המסרת,
אך שעוה ודמעות נוטפות על ידי.

חנכה 1945.

כשהכל חשוך והחלונות אטומים,
עמדנו יחד בדרת הלילה.
וחגגנו בחשך ובאור קלוש
את חג החנכה ושרנו בלחש
במנגינה מכרת את השיר הישן
הוא נתן לנו תקנה, נחמה וכוח מחדש
למרות האסור, מלאנו את חובתנו
וחג החרות העתיק עלה בזכרוננו.

מה נותר מהאמונה בלבנו עוד,
שגם זמן חרותנו יבוא בקרוב
והשלום גם לנו צדק יביא?

האם סמל האור יהיה שוב לאות ולסימן
והאמונה בנס תשאר בחיינו לעד,
או שנרותינו דועכים, חלשים וקטנים?

מלחמת העולם השנייה, הוא מילא תפקיד מרכזי
ב"יוצרט" באמסטרדם - מועצה יהודית שהוקמה
בהולנד בפברואר 1941 על פי הוראת הגרמנים, אשר
נועדה לכאורה לסייע ליהודים אך שימשה בפועל
ככלי שליטה של הגרמנים באוכלוסייה היהודית.

בהמשך, נשלחו סבא ומשפחתו הגרעינית למחנה
וסטרבורק. וסטרבורק היה "מחנה מעבר" בהולנד
תחת שלטון גרמני, ממנו נשלחו רוב האסירים
למחנות ההשמדה בפולין, וחלק קטן למחנות ריכוז
ברגן בלזן וטרזינשטט. אלי ומשפחתו נשלחו לברגן
בלזן, שם רוכזו, בין היתר, אסירים בעלי נתינות
זרה שיועדו לשחרור במסגרת עסקאות חליפין עם

בני משפחת תדהר הופתעו בשבוע שעבר לקרוא
בקבוצת הווטסאפ המשפחתית את שני השירים
שכתב סבא, אלי דסברג, בזמן השואה. השירים
נשלחו על ידי יונתן תדהר בהשראת חג החנוכה.
אלי היה אביו של חברנו המנוח שמעון תדהר ז"ל,
שילדיו - ישיב תדהר ורני ששון - חיים עמנו
בקיבוץ. הבן הבכור, אלידע, מתגורר בהושעיה,
ויונתן, הוא הצעיר במשפחה, שנרתם למשימה של
הנגשת התיעוד המשפחתי.

יונתן מספר על הנסיבות שבהן נכתבו הדברים:

סבי, אלי דסברג, היה מהדמויות המובילות תנועת
בח"ד הולנד (ברית חלוצים דתיים). עם פרוץ

צרפתיים ב-28 לאפריל 1945. בוורצך החל סבא לתעד ביומן מפורט את המסע לחופש, עד הגעתם להולנד.

בשנות השישים הדפיס סבא את היומן במכונת כתיבה, וצירף מסמכים, מכתבים ושירים שכתב במחנה המעצר ומסר אותם ל"יד ושם", שם הם משמשים כיום כמקור למחקרים. החומר כתוב בהולנדית ואני לא הכרתי את רובו עד שהתחלתי לתרגם את המסמכים. אינני יודע הולנדית ואני נעזר בכלים

מאחור: סבתא דינה, ברטה ואלי (ההורים של שמעון תדהר). מקדימה: הילדים שמעון, שמואל ודינה

של בינה מלאכותית.

בין המסמכים נמצאו גם שני השירים על חנוכה, שמתכתבים באופן מצמרר עם מציאות חיינו.

עצירים גרמנים. לפני 80 שנה ב-21 לינואר 1945 - יצאה מברגן בלזן רכבת חילופין כזאת. במשלוח נכללו משפחות של בעלי דרכונים ממדינות דרום

אמריקה, באופן לא ברור, ברשימת הנוסעים נכללו גם בני המשפחה, למרות שלא החזיקו בדרכון זר. עד היום נותרה התעלומה בעינה. מסלול הרכבת עבר דרך ברלין ודרומה לשווייץ. אך לפני מעבר הגבול, התקבלה הנחייה להוריד 150 אנשים מהרכבת, וביניהם אבי ושני אחיו, סבי וסבתי וסבתא רבה (אמא של סבא אלי). הם

הועברו למחנה מעצר אזורי בוורצך שבדרום גרמניה, שם שררו תנאים טובים יחסית, והם היו כלואים בו עד לשחרור המחנה בידי כוחות

קבוצת יבנה

אירים חיים, אמו של יותם
בהרצאה אופטימית
על בחירה ומבט חיובי על החיים

באור ולא בבור
סיפורו של יותם חיים

ההרצאה מבוססת על סיפורו של יותם, שבחייו ובמותו התגבר על קשיים יום יומיים, יותם נחטף לעזה ב-7 לאוקטובר 2023, הצליח לברוח משבי חמאס ונהרג מאש כוחותינו במהלך בריחתו.
"על הבחירה שהוא עשה ושאינו עשיתי לאורך החיים שלו"
"איך ניתן לחיות כבטיחות גם כשהקרע נשאלת מתחת לרגליים?"
"על יכולת הבחירה בכל רגע נתון, לראות את הטוב, לכוון לעצמי את הסיפור ולברוא עבור עצמי את המציאות שאני רוצה"
ההרצאה מרתקת עם תובנות וכלים להתמודדות לצמיחה ממשבר

בשעה 20:30
במשטח חד"א

ביום חמישי
ט"ז בטבת
(16.1.25)

רחלי וצוות ע"י הכריאות והרווחה

מכאן לקהילה

מפגש 4

ישנם מקרים בהם אנחנו הולכים באותם שבילים, שותפים באותן שיחות, חולקים רעיונות דומים אבל לא מכירים מספיק אחד את השני. כחלק מהבנתנו את הצורך בהכרת חלקי החברה שלנו ביתר שאת אנו מעוניינים להמשיך את התוכנית

מבט לקהילה במסגרתה נקלטות ונקלטים יעבירו שיעורים והדרכות ועוד לחברי הגיל השלישי ויתנו הזדמנות להכיר אותם במבט קרוב..

המפגש הרביעי יתקיים עם

ניר וקמה מרמור
כינוי מלאכותית בשפה העברית
אתגרים והלצנחניות
האם יש מחשבים שיוצרים לדבר בעברית?

נפגש ביום שני, (13.1.25) בשעה 19:30
במועדון לחבר עם שתיה חמה וכיבוד קל

מחכים לכם
צוות הגיל השלישי וועדת קליטה.

תקציב קהילה לשנת 2025

הרהורים לאחר האספה

אלישע תשבי

סדר היום, כמו "בית סביון לאן?", נושא שמהווה מרכיב משמעותי מאוד בתקציב הבריאות (גילוי נאות - אני בצוות שמגבש כיוון).

• לא שמענו דבר בנושא המשך תוכניות הבנייה של אבן דרך 3, כאילו זה לא על סדר היום, החברתי והתקציבי.

• לא קיבלנו מידע בעניין התייחסות לשכונת הזית כדירה סופית. גם הטיפול בשכונה יהיה כרוך בעלויות כספיות לא מבוטלות.

• גם בנושאים שפחות מעניינים אותי אבל מעניינים חברים אחרים, כמו נושאי חינוך בגיל הרך ובגיל תיכון לא שמענו כל התייחסות.

בנושאים האלה הנהלת הקהילה הייתה צריכה להגיע לציבור במסגרת הדיון התקציבי. בסוף בסוף הכל מגיע לעלויות וכסף, ואלו הנושאים הכבדים שעל סדר היום, שהציבור צריך להיחשף אליהם ולהביע את עמדתו.

הנהלת הקהילה חייבת לראות את הציבור כשותף לתהליכים אשר בסופו של דבר מעצבים את חיינו הפרטיים והציבוריים. הכסף יוצא מכיסנו! ואחרי כל זה אני מאחל להנהלת הקהילה החדשה הצלחה בהנהגת ובניווט הספינה שתוביל אותנו למקומות טובים, ובטוחים.

יצאתי מהאספה במוצ"ש האחרון בחוסר שביעות רצון ושעמום יוצא דופן. אני מניח שאני מבטא את התחושות של חברים נוספים.

עדות לכך היא מספר החברים שטרחו ובאו לאספה וכן מספר החברים שהשתתפו בזום (כעשרים בלבד) ובעיקר השתתפות החברים בדיון עצמו סביב התקציב.

מנהלי הקהילה הציגו לנו מאות מספרים, סעיפים ותתי סעיפים, וככל שהסעיף יותר קטן הוא היה פחות מעניין.

הצגת תקציב שנתי צריכה להביא לידי ביטוי תוכנית עבודה שנתית של הנהלת הקהילה בגזרות השונות, ועל זה ועל ההשלכות החברתיות והתקציביות צריך להתקיים דיון, ועל כך לא שמענו כמעט דבר.

• לא שמענו דבר על איך ההנהלה מתייחסת להמשך תהליך הפרטת המזון, והרי יש צוות שמקדם את הנושא. אין לזה שום ביטוי בתקציב הקהילה.

• לא שמענו דבר בעניין כוונות הצוות שהוקם לטיפול בנושא העבודה ותמרוץ להתפרנסות. מתבקש שהצוות יביא מודל אמיתי שתהיה לו השפעה תקציבית כלשהי.

• לא עלו סוגיות בנושאי הבריאות שעומדים על

בית סביון לאן?

שיח פתוח לכל הגילאים
בנושא עתידו של בית סביון
מוזמנים לבוא לשמוע ולהשמיע

ביום שלישי, י"ד בטבת (14.1)
בשעה 20:00
במועדון לחבר

הצוות דבורית, רחלי ו, עדנה, אלישע, יואב ב.א, שרית ח.

לחברתנו

אסתר ימיני

תנחומים

עם כפירת אחיך

טיבי (טוביה) שפירא ז"ל

משתתפים בצערך

בית קבוצת יבנה

מה קורה במטבח

גמליאל ודפי - וכל צוות ענף המזון

עבר חודש מאז קריסת התקרה במטבחנו - וברצוננו לשתף בהתמודדות של צוות ענף המזון. בהיערכות מהירה, העתקנו את מערך הבישול הבשרי לאזור ההגשה העצמית. המהלך כלל העברת תנורים, התאמת מערכת החשמל, הכשרת האזור לבשרי וארגון הציוד הנדרש בסביבה. המעבר הביא עמו אתגרים משמעותיים: תנאי עבודה צפופים, חוסר אפשרות להשתמש בסירים, והגבלות בשימוש בקיטור. כתוצאה מכך, נאלצנו להעביר את ההגשה העצמית לאזור העגלות החיצוני.

בצוות חסרים כעת השף שמואל גרביאן, הסו-שף גיל סיידון, והעובד תכלה, שנפצעו באירוע. במקביל, צופית ססלר שוהה בחופשת מחלה. את המטבח מפעילים כעת אלכס, טוולדה ודקלה מזרחי, כשאלונה ונטלי אחראיות על הסלטים והירקות החמים.

בהדרגה, אנו משיבים חלק מהשגרה: עידו עפרוני מכין דייסה בסיוע רמי צרויה במחלבה, צילה גינוסר שבה להכנת אורז לשבת, אלקה וייסמן לקיגל, ושוש

אשר ושחר ברלב לחילבה וסחוג. אנו מסתייעים בשירותי קייטרינג "לי-בר" מקרית גת, תוך למידה מתמדת של האיזון הנכון בין הכנה עצמית להזמנות חוץ. למרות האתגרים בשינוע, מחירי וזמינות, החלטנו להמשיך עם הספק הנוכחי תוך הפקת לקחים ודיוק הדרישות.

במקביל, אנו ממשיכים להפעיל את חדר האוכל של התיכון, כולל שבתות מתוכננות, אירועי בר ובת מצווה ובריתות - שירבו שמחות!

לגבי העתיד - בשבועיים האחרונים, לאחר פינוי ההריסות והתקנת תמיכות, נערכו בדיקות מעבדה בתקרות המטבח. אנו ממתינים לתוכנית ההמשך באחריות מיכל ברלב (סופר). ברור כבר כי התהליך יימשך מספר חודשים.

אנו מאחלים החלמה מהירה לפצועים ומצפים לשובם. תודה לחברים הרבים על ההבנה, הרעיונות והסבלנות. הצוות כולו מגויס ופועל במסירות למען המשך תפקוד המערכת. בשורות טובות לעם ישראל!

מכירת צהלי שלוחת קבוצת יבנה מזמינה את הציבור להצטרף אליה ל-

**שיחה עם חבר הכנסת
אל"ם [בחיל'] חתן כהנא**

ביום ראשון | י"ט טבת | 19.1 בשעה 17:15 במועדון לחבר

מאגידת ישראל

שלום לכולם,

אני שמחה לבשר שיש אפשרות לחדש את שיעור הגמרא בהנחיית הרב אילעאי. הרב הביע נכונות להמשיך ללמד, בכפוף למספר מינימלי של משתתפים. מי שמעוניין להשתתף בשיעור מוזמן ליצור איתי קשר, ועל פי ההיענות נקבל החלטה לגבי פתיחת השיעור.

יעל גדסי

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה - 1221 דואל: mrkyavne@clalit.org.il

אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 08:30-07:00 ומ 09:00-12:30.
צהרים-ערב: ימים א'-ד' 15:00-14:00, **ביום ה'** 08:30-07:00, 12:30-09:00, 18:00-14:00.
בדיקות דם - כל יום בין השעות: 08:30-07:00.

שעות קבלה של ד"ר מולא במרפאה: יום א' 11:30-07:30 יום ב' 11:00-09:00, יום ג' 12:15-11:00. יום ה' 17:40-15:40.

הודעה חשובה לחברים: שימו לב!
בשבוע הקרוב יתקיימו במרפאה עבודות שיפוץ מטעם קופת חולים כללית, אנא הבנתכם והתנצלותנו מראש במידה ויהיו רעשים ואי נוחות במהלך שעות הפעילות של המרפאה.

להיו ימים טובים ולשורות טובות, לזכות המרפאה

משולחנה של מנהלת הקהילה

חמוטל דברת איתן

אספה

• אנו מבקשים בכל לשון של בקשה, מכל מי שיוצא למילואים - לדווח מראש על ימי המילואים למרכז מש"א וגם על מקום ההתכנסות למילואים. הדבר יעזור לנו בהתארגנות במקומות העבודה והתורנויות וגם לאתר את כלי הרכב של המילואמנים באם תהיה בעיה.

בהנהלת הקהילה שמענו את הדברים משמוליק והדס. זאת לצד בקשות שעלו מחברים לגבי מודל הק"מ הנהוג אצלנו. לכן הוחלט להקים צוות שיבחן לעומק את המודל ואת המענים שהוא נותן וישקול שינוי של המודל על פי הצרכים שעולים והמענים שאנחנו יכולים לתת.

שמירות

זה תקופה ארוכה שמספר השומרים שלנו ירד וסבב השמירות התקצר בעקבות כך. אם יש אנשים שפטורים מתורנות השמירה אך מוכנים להתנדב אליה, נשמח מאד. למתנדבים תינתן האפשרות לבקש שעת שמירה הנוחה להם. בבקשה תהיו בקשר עם שמחה ברלב.

התק"צ והקבה"ד

כחלק ממפגשים של מנהלי קהילות במשקי דרום, השבוע השתתפתי במפגש היכרות במשרדי התנועה הקיבוצית (התק"צ) שביקום. במפגש הכרנו את בעלי התפקידים השונים (מזכ"ל, מנכ"לית וראשי האגפים השונים) ולמדנו על מטרות התנועה לשנה זו. בין השאר דובר על שינוי ארגוני כך שיהיה אגף משימות והתיישבות - שיתמקד בשיקום הצפון והדרום בטווח הקרוב. דובר על האפשרות של המיזוג עם הקיבוץ הדתי - שם רואים בזה מסר חברתי לאומי. תוכניות שנבנות על הקיבוץ בעתיד - כיצד ייראה ומה יהיו המשימות והמטרות שלו. והיכולת שלנו להשפיע ולהוביל בתחומים מגוונים - עם מיקוד על החלטות ממשלה ומשרדים שונים. למי שלא מכיר, לתק"צ יש מגוון אגפים שצוברים ידע, ניסיון, וקשרים במגוון הנושאים הקשורים לקיבוץ ויכולים לסייע לכל קיבוץ בתחומים אלו

באספה האחרונה העברנו את תקציב 2025. בישיבת ההנהלה שלאחר האספה חשבנו על כך שהאספה עברה בצורה חלקה ושקטה מדי. החלטות של מיליוני שקלים אושרו בהצבעות של כ-30 חברים והדיון היה אנמי מדי.

השנה, כיוון שההרכב של הנהלת הקהילה החל לפעול רק בנובמבר, היינו בסד זמנים מאד צר ולא הספקנו לעשות דברים בצורה בה רצינו. לקחנו על עצמנו להכין את תוכנית התקציב לשנת 2026 בצורה שבה יהיה שיתוף ציבור משמעותי יותר, בתקווה למעורבות רבה יותר של החברים, יכולת משמעותית יותר להביע את דעתם ורצונם, ושהחלטות יתקבלו בהשתתפות מספר גדול יותר של חברים.

ענף הרכב

עוד בהנהלת הקהילה, נפגשנו עם שמוליק והדס מענף הרכב שהעלו כמה אתגרים ובעיות בנושא סידור הרכב, השימוש בק"מ ועוד. פירוט של הדברים הם יעלו בדיווח משלהם. יחד עם זאת, כמה דגשים ותזכורות:

- חשוב מאד, ואף חובה עלינו, לדווח על כל מכה שרכב סופג. עלות הפרמיה של הביטוח משתנה משמעותית אם אין לנו את שם הנהג שאצלו התרחשה המכה. אגב כך, עלות "ההשתתפות העצמית" שלנו בכל תיקון שכזה היא כ-5,500 ש"ח, כך שבשנה אנו משלמים כמיליון ש"ח על תיקונים בכלי רכב שנפגעו, גם פגיעות קלות.
- חיל סדיר שמוקפץ חזרה לצבא, על הוריו לדאוג להחזרת כלי הרכב.
- ענף הרכב זמין להסעות בשעות הבוקר (-9:00:16:00). מומלץ לתאם איתם הסעות לתורים רפואיים.
- זה המקום גם לציין שמי שנצרך לנסוע לעיתים קרובות לסעוד את הוריו המתבגרים, יפנה לוועדת חברים לעזרה במימון הק"מ. אם יש צרכים מיוחדים נוספים, ניתן לפנות לוועדה ולשאול אם ניתן לקבל השתתפות בנסיעות.

בין השאר - אגף משפטי, כלכלי, בריאות ורווחה, חינוך, קהילה וחברה ועוד. התרשמתי מאנשים חדורי מוטיבציה להטיב, שנושאים את דגלי הערכות ההדדית בקהילה והתרומה לחברה ומיישמים אותם ביום-יום. בתחומים רבים ערכי הקבה"ד וערכי התק"צ זהים.

ביום ראשון הקרוב ניפגש עם שרה עברון ונשמע ממנה על הכוונה של תנועת הקיבוץ הדתי לחבור

בצורה כזו או אחרת לתק"צ. חשוב לנו לשמוע את דעת החברים בנושא, כדי שהנציגים שלנו שיגיעו למועצת הקבה"ד בסוף החודש ידעו לייצג נאמנה את העמדה שלנו בנושא. לכן, אנחנו מזמינים את כל החברים והצעירים - תגיעו למפגש, תשמעו ותביעו את דעתכם. מדובר בנושא עקרוני וזהותי שיכול להשפיע מאד על התנועה שלנו. הגעתכם חשובה לנו.
בב"ח לתו"ע

דיווח מענף הרכב

וחברות שנאלצים להמתין לרכב שיחזור מנסיעה והנהג/ת מאחרים. לצערנו לא מדובר באיחורים של דקות בודדות, אלא באיחורים שיכולים אף להגיע לשעות רבות. חבר שמתכנן את יומו ואת נסיעותיו ונאלץ לחכות בשל איחור של קודמו/תו ברכב ולעיתים גם נאלץ למלא דלק היות והמכל לא מלא עד הסוף, נאלץ להתמודד עם אי נעימות רבה מאוד ובעיקר לא הוגנת ולא חברית.

בנוסף, סוגיית החזרת הרכב במועד סיום ההזמנה, אף רלוונטית לחברים וחברות המחזיקים רכב קיבוץ קבוע עימו נוסעים לעבודה. נזכיר את המובן מאליו, כי אותם ואותן בעלי כלי רכב מתבקשים להחזיר אותו לסידור בתום יום מלאכתם, על מנת שכלל ציבור החברים ייהנו מהיצע כלי רכב רחב וזמין.

ולבסוף, אנו מבקשים להקפיד על דיוק במילוי הזמנת הרכב. סוג האוטו, יעד הנסיעה ומספר הנוסעים האמיתי. ישנם מקרים בהם יש למשפחות, לדוגמא, צורך ברכב גדול, היחיד שמתאים לגודל משפחתם, אך בשל הזמנות של משפחות אחרות, שהיו יכולות להסתפק ברכב קטן יותר, אך הזמינו רכב גדול, אין לנו אפשרות להתאים את ההזמנה של הרכב הגדול למשפחה המבקשת.

הרחבה לגבי ענין דבריה של חמוטל בנוגע לענף הרכב. לגבי דיווח על תאונות והחזרת רכבים מנסיעה למילואים, העניינים ברורים ובהירים כלכלית על כן אין לנו מה להרחיב מעבר לדבריה של חמוטל. אנו כאן ולשירותכם.

ברצוננו להביא בפני ציבור החברים והחברות מס' נקודות משמעותיות בעינינו. מהות ענף הרכב היא שירות לציבור. אנו זמינים ונכונים לסייע, ולהכווין לכל מי שביכולתנו לסייע ויכולים להעיד מי שפנו, שמדובר גם בסיוע החל משעות הבוקר המוקדמות וכלה בשעות הלילה המאוחרות.

אנו רואים במצב הרכבים של יבנה, בטיחותם, ניקיונם ותפקודם כמימוש התפקיד שלנו כלפי ציבור החברים והחברות. אנו עושים ככל יכולתנו שכל נהג ונהגת שזקוקים לרכב, יזכו למענה מקצועי, מהיר ואדיב. לשם מילוי תפקידנו אנו זקוקים לסיוע ציבור הנהגים והנהגות.

כדי שיהיו לנו רכבים פנויים, לצרכי הציבור, ככל הניתן, אנו מבקשים להזכיר ולחדד מס' נקודות: ראשית, נזכיר כי ברשות ענף הרכב היכולת לסייע לכאלו הזקוקים להסעות לטיפולים רפואיים. מי שזקוקים לסיוע שכזה, יותר ממוזמנים לפנות אלינו לתיאום ההבאה והחזרה מהתור הרפואי. עירובו של ענף הרכב בהסעות אלו, יאפשר רמת שירות גבוהה לציבור החברים, יקל על העומס בלקיחת כלי רכב ויחסוך עלויות חניה ליד המרכזים הרפואיים.

שנית, כפי שברור לכולנו שמגיעים לתורנויות בזמן וממלאים אחר החובות הקיבוציות השונות, אנו מבקשים לחזור ולחדד את הצורך להחזיר את כלי הרכב עד שעת סיום ההזמנה של הרכב.

פעמים רבות מדי, אנו נאלצים לנסות לספק פתרונות, שלא תמיד נמצאים אצלנו, לחברים

השירות מלאות, לזכות ענף הרכב

יומן השבוע

- שיח עם שרה עברון לקראת מועצת הקיבוץ הדתי - ביום א' 20:30 במועדון לחבר.
- מיצג חברת נעורים בנושא "מרד גטו ברשה" - ביום א' 18:00-20:00, וביום ב', 17:30-19:30 בבית מהו"ת לשעבר.
- מבט לקהילה לחברי הגיל השלישי עם יניר וקמה מרמור - יום ב' בשעה 19:30 במועדון לחבר
- באור ולא בבור הרצאתה של איריס חיים - יום ה' 20:30 בחד"א.

הציבור מוזמן

לשיח ציבורי עם מזכ"ל הקבה"ד

שרה עברון

לקראת מועצת הקיבוץ הדתי

השיח יתקיים ביום ראשון

י"ב בטבת, 12.1.25

בשעה 20:30

במועדון לחבר.

אילן

נתן יונתן

הַצְמַרְת סִפְרָה בְּרוּחַ אֶת קוֹרוֹת הָאֵילָן;

מָעַט וְרַעִים הָיוּ יָמֵי-שָׁנִי-חַיִּיו,

יְלָדִים פָּצְעוּ בּוֹ שְׁמוֹת

וְשָׁנִים גְּשׁוּמוֹת

וְהַבְּרָד הַכָּבֵד.

כָּל חֶרֶף חָשַׁב גּוֹפּוֹ לְהִשָּׁבֵר

וְרַק הַטְּבָעוֹת וְכוּחַ-הָרָצוֹן שֶׁבְּשׁוּלֵי הַלֵּב

חִבְּקוֹ אוֹתוֹ שִׁישָׁאָר לַחַיּוֹת.

יָפִים מִמֶּנּוּ בָּאוּ וְהִלְכוּ

וְאִם הוּא חַי סִימָן שִׁישׁ לוֹ זְכוּת

פָּעַם שָׁמַע אֵיךְ הַגִּנָּן אוֹמֵר: כִּדְאִי לְטַעַת מִשְׁהוֹ אַחֵר

הַיּוֹם לֹא מִקְבֵּל כָּבֵד לְגִדֹּל...

עֲמֻדָה לוֹ זְכוּת אֲשֶׁה אַחַת: תּוֹדָה לְאֵל

אֲמָרָה, תִּרְאֶה אֵיךְ הוּא זָקֵן

וְאִם הָאֱלֹהִים רַחֵם וְלֹא עָקַר

אֲזַי גַּם לָךְ מִתֵּר.

וְהוּא הָיָה זָקוֹק מְאֹד לְרַחֲמִים,

בְּפָנִים לְבוֹ הָרִיק הוּא לֹא בָכָה

אֲבָל הָרוּחַ הַשּׁוֹרֵק, הַכְּפֹר, הַחֲשֻׁכָה -

הַכֹּל הָיָה נִגְדּוֹ, מִלְּבַד אוֹתָהּ אֲשֶׁה,

וְגַם קִלְפַת הַגִּזְע הַקָּשָׁה,

הַשָּׂרָשִׁים הַמְסֻרְבִּים לְהִנָּתֵק

וְהַעֲפָר הַמְּחַבֵּק

וְהַעֲלִים הָאֲחֵרוֹנִים וְהַצְמָרָת

שֶׁנִּשְׁאָרָה בְּמֵאֶסֶף

עַל קוֹ הַקָּשָׁר הָאֲחֵרוֹן לְשֹׁמֵר

בֵּין הָעֶפֶר,

הַגִּזְע

וְהָאוֹר.

על השירים: יצחק ברוכי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.